

avant...!

any 11

portantveu d'«avançada de l'empordà»

núm. 31

vota, obrer!...

Ens trobem en plena propaganda electoral. Dintre breus dies es desxifrarà l'incògnita que recau sobre el probable resultat de les actuals eleccions.

Llegiu la premsa burgesa i tots els seus distints periòdics donen per descomplat el triomf de la candidatura que patrocinen. Es perfectament lògica aquesta esperança. Hem d'admetre que hi hagi qui visqui d'il·lusions.

Nosaltres preveiem que l'escrutini del dia 20 de novembre serà sorprenent. Triomfarà la candidatura del poble.

Els polítics burgesos que es diuen d'esquerra, ataquen desesperadament els partits proletaris, dient-los-hi que sols es presenten a la lluita per beneficiar als reaccionaris de dreta. Aquesta argumentació és una vilesa.

Els que afavoreixen a les dretes són precisament els partits burgesos *esquerrans*, que per egoismes personals, per insaciables desigs purament materials, per afany malsà de monopolitzar totalment la política del país, fent reviure en tota plenitud la plutocràcia, no han tingut el seny necessari per fer un front únic i assegurar-se, així, les majories.

Nosaltres proletaris, no fem el joc a les dretes cavernícoles, però tampoc el volem fer a les esquerres feixistes. Tenim consciència de classe formada; orientació ben definida i, per àrdua que sigui la nostra actuació, no vacil·lem. Contra uns i altres anem avançant.

Solament ens dol en l'ànima que en el nostre camp no hi hagi, per ara, una total comprensió, puix d'assolir ajuntar-nos en un sol bloc tots els treballadors, allavors podríem donar una decidida batuda a l'enemic secular, l'exploitador, amb la seguretat de sortir triomfants.

Els burgesos gaudeixen davant la lluita interna del proletariat, s'engreixen en assabentar-se que als crits de *Viva la Revolució... Viva el comunismo libertario...* seguits d'uns quants trets, s'ha pertorbat un acte organitzat per un partit de classe. A ells els interessa molt que els obrers no acabem d'entendre'ns, puix saben prou bé que el dia que s'arribi a realitzar aquesta unió - que arribarà! -, s'haurà acabat el seu domini caciquil i especulador.

Cal adonar-nos, treballadors catalans, que el deixar d'emetre el sufragi és votar a favor dels nostres opressors. Si en el Parlament de Catalunya hi portem germans de casta, ells veïllaran per nosaltres i privaran en tot moment que siguem atropellats. Serà l'obstacle que barrarà el pas a la immoralitat.

Obrers! Camperols! Gent de mar! no us deixeu coaccionar per la demagogia dels burgesos, ni per les estridències dels àcrates. S'ha d'acabar amb el domini dels explotadors, i amb l'espantall de les pistoles.

Tinguem una justa visió dels moments actuals. Són d'una gran responsabilitat.

El dia 20 de novembre ha d'ésser una fita històrica en el camí de les reivindicacions proletàries. No deserteu de les files revolucionàries. Aporteu el màxim esforç a la lluita. Treballem decididament per la transformació progressiva del nostre país.

Proletaris empordanesos! Voteu els candidats de classe.

JOAN CARRERES

full quinzenal

la febre de les eleccions

Manquen ja pocs dies - només cinc - pel tan esperat dia 20 d'aquest mes, en què han de sortir elegits, majoritàriament, els vuitanta nou diputats per al futur Parlament català. Aquests dies, aquestes hores, van aportant, vulgues o no vulgues, un estat de nerviosisme accelerat que és provocat per una intensa febre política.

D'arreu plouen candidatures, mig conegudes unes i completament desconegudes moltes d'altres. N'hi ha tanta diversitat, que sembla menar al confusióisme.

Però, amb tot i el gran nombre de gent que va en candidatura, l'elector es manté serè, ardit i confiat. Ell està amb el convenciment que sabrà fer la tria deguda per tal que els elegits responguin d'acord amb la seva ideologia.

El termòmetre polític, tanmateix, va pujant i marca, progressivament, el grau de febre política d'aquests transcendents moments de la història del nostre poble.

Els manifestos, fulles de propaganda, cartells i candidatures són escampats ràpidament i hom es pot adonar que, donat el just temps amb què compten, no causen cap extranyesa aquests homes incansables (?) que, afeixugats, reparteixen paperam electoral.

Són aquestes unes diades de mítings, conferències, discursos, enraonies i discussions que a molts influeix abans d'anar a dipositar llur papereta a l'urna.

Altres, però, de consciència ja formada, no els cal aquest enllaminament i saben, sense que ningú els hagi de fer l'article, quin és el seu deure.

Crític és el moment pels que glatim per una veritable millora política i social de caire proletari avançat i, en l'hora en

(segueix a la plana segona)

15 cts.

què Catalunya ha d'estructurar-se, se'ns presenta el següent i importantíssim dilema: amb la reacció o amb la revolució.

Amb la reacció, mai! El proletariat català, digne i conscient, no pot afavorir la fastigosa burgesia capitanejada per la «Lliga» ni cap altre partit burgès que solament capta els seus vots per a pujar a l'escambell del govern. Es hora de rebut-

jar tota concomitancia burgesa, portadora de desenganys i de colpidores desil·lusions.

Cal, doncs, ajudar, amb el nostre vot, als homes del partit de classe que es faci mereixedor de la garantia de portar avant les reivindicacions revolucionàries.

ROC CLAR.

el servei i els problemes socials

Amb aquest encapçalament vaig exposar l'altre dia, la relació que guarda el servei amb els problemes socials per la desaparició del Capital. Avui intentaré relacionar-lo amb els problemes de caire moral-social.

Primerament permeteu-me una exposició a manera de parèntesi.

Cap home per poder que tingui no ha de privar de la llibertat a un altre.

Una comunitat pot obligar un dels seus membres a fer un treball més o menys pesat i més o menys perillós, segons el prejudici que ha causat a la Comunitat o a un altre membre. Un estat capitalista no pot obrar així per tal com no pot precisar qui és el culpable.

Si un necessita diners i a un altre li sobren perquè els ha acaparat; entre el que roba i el robat ¿qui és el culpable?

Ara ja podem continuar el tema.

Si mai visiteu una presó trobareu un nombre d'individus i un major d'individues que començaren a robar quan estaven de servents o serventes.

L'home en tot moment està propens d'esser absorbit pel vici, si amb fèrria voluntat no sap allunyar-se de la seva atracció. Un individu juga i perd; per recuperar el que ha perdut continua jugant i queda endeutat. Aquesta vegada i una altra paga quan rep el salari; però successivament augmenta la pèrdua amb l'augment en el joc i ja no és suficient el salari i dominat pel vici *roba* on serveix. Un criat té un *amor* que li exigeix dia per dia una quantitat que augmenta pogrressivament. Quan ja no és suficient el sou, aleshores suggestionat, obcecat i amb la debilitat característica de l'home que tem perdre l'amor, *roba* al lloc més fàcil: la casa on serveix.

Quan una noia comença a servir, no té ni vanitat ni pardalets al cap; però al cap de poc temps, sigui per la relació amb altres noies o perquè se li despertà

aquest instint d'assimilació que posseeixen totes les dones, comença a maquillar-se i a comprar d'un vestit a l'altre, i així successivament fins que ja no és suficient el sou que li assignaren. No podent ja sustraure's de la influència que exerceix el luxe en ella, primerament sustrau 5 cèntims d'una cosa i 10 d'una altra quan va de compres, però més tard acaba robant.

Visiteu una casa de maternitat o bé un hospital. Trobareu allí serventes que són o han d'èsser mares. Com succeï? Primer acceptà un petit obsequi del senyoret o senyor acompanyat d'una insinuació picaresca, després fou un regal de cert valor amb un requeriment de recompensa; més tard el regal fou de més valor i la recompensa exigida més important. Per últim succeï l'inevitable. Ell mitjançant una indemnització sortí lliure; però ella... ella ingressà en un hospital per a la sortida anar en una casa de prostitutes.

Es clar, que tot pot atribuir-se al Capital, però tampoc negareu que la major part dels casos tenen la seva font en el servilisme. Hem cregut necessari fer veure que suprimint el servei domèstic obtindríem beneficis per una part i evitaríem pèrdues per una altra.

Repetim que som contraris al servei domèstic, i si per un cas excepcional fos necessari, hauria d'èsser deixant el servilisme per formar un membre més de la família, amb tots els avantatges i llibertats que qualsevol altre familiar.

PERE BELLOSTES.

MANEL GAS MAÑA

NOTARI

successor dels Srs. Candal i Junyer

ofereix al públic el seu despatx

Avinguda República, 43, pral. (carrer Nou)

Telèfon 34 X

FIGUERES

avant..!

redacció: rambla. 29

figueres 16 novembre 1932

el pròxim número sortirà
el dimecres, 30 novembre

venda: llibreria batllosera

el triomf dels «humits»

Amb la victòria dels demòcrates que ha portat a la presidència dels EE. UU. a Roosevelt, hi ha una pressa esgarri-fosa a desentronitzar la «lleï seca» que tan pesada se'ls feia.

D'un cap a l'altre de Nordamèrica federal surten veus de demanda de supressió de la lleï prohibitiva de begudes alcohòliques, introduïda, ja feia una colla d'anys, en aquell país, pels puritans.

Si l'anquilosament legal de la «lleï seca» ens era repugnant, també ens en és el gran interès d'ara a «remullar».

La «lleï seca» era de caire purament reaccionari, puix que tots els plutòcrates la sostenien, per tal com ells podien pagar a gratient els preus elevats que els exigien els contrabandistes, mentre que els obrers, els pobres, ni amb l'olor de les begudes, a base d'alcohol, es podien conformar per alleugerir el seu miserable viure.

Un cop batuda la «lleï seca» amb el triomf dels demòcrates, llurs enemics, ja els fòra possible esperar amb més calma la propera entrada a la primavera, en què el dissortat i vençut Hoover, representant, fins ara, de la rigurosa lleï, haurà fet la cloc-i-piu política.

Mentrestant, diverses cases franceses exportadores de vins s'afanyen ja a fer funcionar llurs sucursals per tal d'organitzar ràpidament la «humitat» o el «remullament» d'un extrem a l'altre dels Estats Units.

S'arreglen plomes estilogràfiques

Llibreria Batllosera

GALAN, 3

constitució definitiva d'«avançada de l'empordà»

La reunió que va tenir lloc el prop passat 8 de l'actual, a les 10 de la nit, al nostre estatge social, i que va descabellar-se seguint l'ordre del dia presentat per la Comissió Organitzadora, va transcórrer en mig d'un veritable ambient de democràcia, i donant proves, tots els assistents, d'estar completament d'acord amb l'orientació que hom assenyalava a la jove i viril agrupació.

Després de donar compte la Comissió Organitzadora de les gestions que havia portat a terme des de l'Assemblea preparatòria, es passà a votar els individus que devien formar el Consell Polític i el Consell Administratiu. Per majoria foren elegits: Ferrer, Ané, Pallac, Dalmau, Nuñez, Ubanell, Carreres, Bosc, Salleres i Costa.

S'assenyalà el dia següent per a elegir el càrrec que cada un dels individus designats hauria d'ocupar.

S'acordà que el Consell Polític, un cop constituït, anés per confeccionar un manifest, que es farà públic, i el qual serà signat pels socis d'«Avançada».

Parlant de la posició de la nostra entitat, davant les eleccions al Parlament de Catalunya, s'acordà per unanimitat, degut a la justesa de temps, donar àmplia llibertat individual, advocant, però, com a proletaris que som, de donar el sufragi als candidats de classe, puix de cap manera hem de tornar a deixar-nos enganyar pels polítics burgesos, que sols pensen amb nosaltres quan s'apropen eleccions.

Per unanimitat, s'acordà, també, que varis militants d'«Avançada» presentessin un croquis, com a model, pel membret de les cartes i per la bandera. Fusionant en els mateixos, el nostre lema: Catalunya social, de cara al món.

Es parlà i s'acordà anar ràpidament a la creació d'una Biblioteca, de caire proletari i uns quants militants s'oferiren per portar-hi llibres.

També s'acordà fer les gestions necessàries per tal de portar a cap uns curssets de marxisme a càrrec d'oradors locals i forans, els quals s'assenyalaran al seu dia.

Assabentats de la qüestió administrativa, s'acordà ingressar a «Avançada de l'Empordà» el remanent que donaven els comptes dels «amics d'avant!...».

Acabà l'acte amb gran entusiasme i confraternitat.

* * *

El dia 9 es reuniren els elements elegits per a formar les Juntes i passats a votació els càrrecs, quedaren constituïdes les juntes en la forma següent:

CONSELL POLÍTIC

President	Joan Carreres
Vice-President	Josep Ané
Secretari	Josep Ferrer
Vice-Secretari	Jacint Bosc
Bibliotecari	Josep Nuñez
Vocal I	Esteve Pallac
Vocal II	Narcís Ubanell

CONSELL ADMINISTRATIU

Tresorer	Marcel Dalmau
Comptable	Joan Salleres
Secretari	Joan Costa

Aprofitant trobar-se reunida les dues Juntes s'anà per nomenar la redacció d'*avant..!*, la qual estarà composta com segueix:

Director: Joaquim Marcos.
Redactors: Josep Ané.—Jacint Bosc.—Joan Carreres.—Marcel Dalmau.—Josep Ferrer.—Ricard Ximenis.—Joan Salleres.—Josep Nuñez.—Pere Bellostes i Enric Medina.

xv.è aniversari de la revolució russa

Els proletaris de tot el món han commemorat el XV.è aniversari de la presa del poder rus, per les forces obreres i camperoles capitanejades per Lenin.

Fa quinze anys que el poble treballador de Rússia va assaltar el govern, per a transformar el règim del país d'acord amb l'orientació de Marx i Engels aguantant virilment les embestides dels països imperialistes, Rússia va fent via i consolida cada dia més la seva meritòria obra.

Per això en festejar el XV.è aniversari d'aquesta gloriosa gesta, els homes que lluitem dins el camp proletari, volem recordar a tots els obrers, que la llum que assenyalava el nostre camí de reivindicació, parteix d'aquest únic país, que ha portat a cap els màxims sacrificis morals i materials, per aconseguir en el més breu termini aquella base econòmica de la qual ha de sortir el triomf definitiu dels soviets, que serà la victòria més esclatant de la classe treballadora.

GRAN CAFE EXCELSIOR

SELECTES VETLLADES MUSICALS A CÀRREC DEL QUINTET EXCELSIOR

Composicions que entre altres executarà el Quintet

Divendres, dia 18, a dos quarts de 10 de la nit

LA DAME BLANCHE (Ouverture)	F. A. BOILDIEU
KATIUSKA (Gran fantasia)	P. SOLORZÁBAL
MOMENT MUSICAL	Fr. SCHUBERT
SERENADA de FRANTZ DRDLA (Solo de violí)	
POLONESA (Suite de Valses)	E. WALTDENFEL

Diumenge, dia 20, a dos quarts de 8 del vespre:
AUDICIÓ DE MÚSICA LLEUGERA.

Properes vetllades dimarts dia 22 i divendres dia 25 a dos quarts de 10 de la nit.

Diumenge, dia 27, a dos quarts de 8 del vespre.

NOTA: Cal fer present que NO VARIARA EL PREU DE LES CONSUMACIONS.

de les comarques empordaneses

de fortia

conversa collida al vol

Un. - No hi ha altre remei, Joan, no hi ha altre remei.

Altre. - ¿Vols dir, que no obstant i l'haver encaixat una palissa formidable, haurem de passar per la vergonya de transigir?

Un. - Home, tant com transigir no ho crec; però si emprar altres sistemes que crec poden resultar més pràctics.

Altre. - De quins sistemes parles? ¿Pots imaginar-te que jo, que sempre he exercit el poder en el poble, puc tenir la flaquesa, si vols tu, de claudicar?

Un. - Tant com claudicar, no, però si emprar unes armes desconegudes, com dir-nos comunistes, defensant els interessos d'En Pla, etc., i després...

Altre. - Tens raó, Peret, tens raó. Veig que, com sempre, se t'ocurreixen idees superficials inqualificables, que semblen mentida que hagin pogut sortir de tu. No t'enfadis, però, fins em fa estranyesa.

Un. - Si no em coneixeu encara totes les meves facultats, si encara no he demostrat ni a mitges el que puc fer jo en el transcurs del temps.

Altre. - Vaja, que no em puc pas penedir de la teva adquisició. Quan guanyem el plet creu que no t'oblidaré pas.

Un. - Qualsevol que ens sentís podria creure's, tal vegada, que sóc un subordinat vostre quan veig que parleu d'oferir-me...

Altre. - ¿En quin concepte, doncs, et creus que et puc considerar? ¿Que tens la mania encara, que jo et miraré com un amic? Els homes que venen amb mi, que han vingut sempre amb mi, s'han hagut de conformar amb una retribució bon xic mesquina, car de *lacayos* n'he tingut sempre de sobres.

Un. - M'ofeneu, Joan, i per cert que no crec que això m'ho digueu seriosament per què us recordaríeu de mi.

Altre. - Peret, no us enfadeu, perquè enfadar-se amb homes del meu temperament es tirar-se terra als ulls. Vols fer-me creure, encara que tens fama de desanimat, que pots venjar-te ¿Amb què comptes?

Un. - ¿I encara que us amenacés amb el meu traspàs a l'altre partit, no us consideraria batut?

Altre. - ¿Però no veus, desgraciat, que no pot ésser això? No veus, que no et voldrien? ¿No creus, criatura del dimoni, que d'homes com tu els n'hi sobren?

Un. - No hi haurà altre remei, Joan, que dir-vos que sou un pocavergonya i que a mi

no em toca altra cosa que conformar-me, tota vegada que veig que sou un home que no s'hi pot tractar.

Altre. - Deixem-ho per un altre dia, Peret?

Un. - Deixem-ho, Joan. Fins a un altre.

UN FORTIANENC.

Pinures i Pinzells EL SIGLO Avinguda de la República, 17

de roses

la nostra actitud

Molts esperits, mesquins per naturalesa, ignorants per desgràcia, van tirant i viuen aprofitant sempre tots els oportunitats que en el transcurs de la seva existència se'ls presenta.

Diem això per tal d'explicar concretament la posició i manera d'actuar dels homes de «Sang Nova» i del seu representant en el consistori.

Cal fer constar que la nostra actitud no ha variat mai i, de la mateixa manera que pensàvem abans, pensem ara. Si hem fet guerra contra el batlle Marcó, símbol de la vanitat personificada i encarnació del polític vividor que canvia de pensar segons les circumstàncies; que combat el clericalisme i es lamenta que no es faci la processó el Dijous Sant; que protesta que vingui la guàrdia civil sense recordar que essent ell amo volia fer-ne venir dues parelles, i carregat de molts altres defectes que no mencionarem, per no fer-ho llarg.

Doncs, si nosaltres combatíem al senyor Marcó per tot això, just és que tampoc poguem aplaudir l'actual batlle que segueix la mateixa carrera que seguia ell, si bé amb no tanta vanitat, amb més tossuderia.

Per això «Sang Nova», que segueix defensant les aspiracions i els interessos del poble, ha pres l'acord d'alargar tota la seva confiança, i aprovar en tot, la conducta del seu llegítim representant Joan Denclar, que va retirar-se de la sessió municipal, en senyal de protesta, per l'actuació del nou batlle i de la minoria *isidro pujolística*, de l'actual consistori.

SANG NOVA.

S'arreglen plomes estilogràfiques Llibreria Batllosera GALAN, 2

aspectos de almería

El puerto. Continua el embarque de uvas. Buques de distintas nacionalidades zarpan diariamente, con sus vientres formidables repletos de barriles y cajas del riquísimo fruto, cuya cosecha y exportación proporciona trabajo a gran cantidad de obreros.

Pero terminada la faena, esos miles de brazos ¿volverán a la inactividad forzosa? ¿irán a engrosar el numeroso ejército de los sin trabajo? Esos montes pelados, esos campos sedientos, nuncios de miseria y hambre, heraldos de la incúria y abandono de políticos y caciques, están pidiendo desesperadamente una política forestal e hidráulica que les haga rendir el obligado tributo, que la Naturaleza en maridaje con el progreso, impone.

Se aproxima el invierno con su cortejo de consecuencias terribles: frío, paro, escasez e indigencia. Probablemente antes de que termine, se habrán agotado las reservas que en tres meses de 12 y 14 horas de trabajo diario, los más previsores o menos necesitados pudieron acumular, y muchos no tendrán ni la esperanza de aquel obrero que dijo: «al fin he encontrado un patrono que consienta en explotarme».

Anclaron no ha mucho en la bahía dos hermosas fragatas italianas, escuelas de guardias-marina. Con sus típicas chaquetillas cortas, pasearon por la ciudad su aire retador *mussolinesco*.

Casi todos llevaban «El Debate», «La Nación» o «La Independencia», periódico local católico en la mano, o sentados en el café o agrupados en círculo los leían. Es un detalle.

Atracó también la moto-nave «Ciudad de Cádiz». No pasaría desapercibido para algunos que la chimenea estaba pintada de encarnado el centro y amarillo los extremos, es decir, los antiguos colores nacionales invertidos, por si alguien todavía dudaba del monarquismo de la Compañía Transmediterránea.

Es delicioso el tiempo primaveral que disfrutamos. Al Parque de Nicolás Salmerón acuden por las mañanas infinidad de personas ávidas de gozar este sol andaluz, tan magníficamente pródigo durante todo el año.

No suele faltar ningún domingo el

padre Luque, jesuïta popular en Almeria que reparte sonrisas y saludos a todo el mundo. Cerrada la Residencia donde trabajaban — es un decir — dedica el bondadoso captador de almas, sus ratos de asueto a una propaganda altamente moral y edificante. ¿Obedece órdenes superiores de la *disuelta* (?) comunidad?

Sentado en un banco y provisto de un buen fajo de periódicos los va gratuitamente repartiendo a cuantos aciertan a pasar por su lado. Fuí obsequiado con un ejemplar de «El Siglo Futuro» que, naturalmente, me pareció «El siglo pasado» o «el de las cavernas». Lamenté no llevar en aquel momento un ejemplar de «La Tierra» para haber correspondido recíprocamente a su atención regalándole el periódico ateo y revolucionario.

Han nombrado nuevo Gobernador civil de la provincia. Es el 5.º o el 6.º de la serie. Ninguno actúa, por lo visto, a placer de los partidos políticos, porque el pueblo está ausente de estas rivalidades caciquiles. Ni con la linterna de Diógenes va a ser posible a la República encontrar uno *a la medida* de estos ambiciosillos, que quieren continuar el mangoneo del tingladillo electoral.

¡Cuándo abrirás los ojos, pueblo, y lanzarás a la estratoesfera a cuántos te piden el voto para seguir luego explotando tu supina ignorancia!

ENRIQUE MEDINA.

Articles de tocador i perfumeria EL SIGLO Avinguda de la República, 17

èxits bèl·lics

A la regió del Chaco, on lluiten, bojament, bolivians i paraguaians foren trobats morts — morts de set-cent soldats bolivians que s'havien perdut pel desert.

¿Són aquestes les grans victòries bèl·liques que pot apuntar-se, al seu haver, el capifalisme?

Això no és res més que un gaudi salvatge i inhumà.

¿Quan acabarem amb aquesta opressió que fa jugar els seus súbdits i explotats com a titelles?

No és hora de demagògies; és hora de realitats: de pures realitats.

exposició

L'exposició de candidats en el Centre del cim del «Royal», anunciada per *Empordà Federal* no ha tingut gaire èxit.

S'ha vist molt més concorreguda l'exposició de crisantems organitzada per «Atenea» al Casino Menestral.

El dia que va assolir més èxit, l'exposició de candidats, va ésser el dijous passat. Molts delegats comarcals anaven a conèixer l'importació barcelonina.

A la sortida es sentien comentaris molt sucosos. No hi havia manera de posar-se d'acord.

— Us ha agradat En Casanoves? — deia un.

— Home, no està mal, però fa cara de murri.

— I el senyor Xirau, tan elegant, amb aquella calva d'home il·lustre, tan pulcre en el parlar...

— Però què, els votareu?...

— D'això ja en parlarem. Nosaltres reunirem el partit i donarem compte d'haver parlat amb els *senyors* diputats de l'Esquerra, i els direm que són uns veritables *senyorassos*, que parlen amb molta finor i resolen tota classe de problemes, polítics, econòmics i socials, amb la mateixa facilitat que es fa una regla de sumar de dues xifres.

— Però creieu que triomfaran aquests senyors?...

— Polser, sí. Hi ha tanta i tanta llana, encara.

— Cal, però, tenir en compte que en molts pobles han anat a fer propaganda electoral, uns nois joves, que no parlaven amb tanta finor com aquests *senyors* de l'Esquerra, però deien cada veritat, que es captaven les simpaties de la majoria dels assistents, i és molt fàcil que aquests minyons, representants genuïns dels obrers i camperols, tinguin molts vots, més dels que pensen els *senyors* de l'Esquerra.

— Així aquestes eleccions seran molt discutides?...

— Ja ho crec. No hi ha pas cap partit que vegi possibilitats d'una victòria rotunda. Cal tenir en compte que ningú votarà per disciplina, cada ciutadà es farà la seva candidatura, i veurem candidatures integrades per comunistes, «lligueros», esquerrans governamentals, catalanistes atenuats,

etc.... Serà un veritable galimaties. Feina pels interventors.

— Allavors aquest any en la nostra comarca poden presentar-se molles *taques* negres.

— Amb seguretat. Ja veureu manibrar l'home del «pito», en el balcó del Centre del cim del *Royal*, anunciant totes les *taques* negres que vagin sortint. Aquest any tindrà molta feina.

— I l'any que ve potser encara en tindrà més, no?

— Es probable. El poble cada dia és més conscient, i va separant-se, ràpidament, d'aquestes proteccions *desinteressades* dels arrivistes de la política, ingressant en les organitzacions obreres on troben aquell veritable companyerisme i ajuda, que els polítics de la burgesia acostumen a falsejar. S'apropen moments decisius i cal no trobar-nos desprevinguts.

— Et poses molt dramàtic, noi!...

— No ho creguis, encara podem riure. El drama, però, es va gestant i no trigarem a veure'n la representació.

BOLJU.

Remarquem que mentre a Barcelona, l'ajuntament acorda assistir i assisteix a l'acte del trasllat de les despulles de l'idealista Ferrer i Guàrdia, ací, un ajuntament, amb una majoria federal-republicana-socialista(?), nega a un nodrit grup de ciutadans el permís per a col·locar unes làpides que, costejades pel poble, havien d'honorar la memòria de l'home assassinat el 1909.

Figueres, la ciutat qualificada tantes vegades de liberal i democrata, no pot, en plena República, dedicar un dels seus carrers centrals al creador de l'«Escola Moderna», el malaurat Francesc Ferrer i Guàrdia.

Un dia—quan serà?—hom diu que ja li dedicaran un carrer dels afores, per tal que el seu nom no faci enrojolar les galtes dels individus que componen la majoria de l'actual ajuntament.

comunisme i anarquisme

Heus ací el tema de la controvèrsia celebrada, el diumenge dia 6, entre el comunista afiliat al «Partido oficial», Josep del Barrio, i l'anarquista de la C. N. T., V. Pérez Combina.

Abans de fer cap altre comentari he de censurar i protestar pels insults personals que feren degenerar la controvèrsia en una conversa de safareig. Jo vaig anar a escoltar els oradors esmentats, convençut que tant ells com part del públic estarien a l'altura de la serenitat. He de censurar a En Combina quan insultà al seu contra-opinant dient-li «vago». D'això el públic no en té de fer res. Al públic li interessava, en aquell moment, adquirir coneixements sobre les dues tendències posades a discussió. Si En Combina creu que del Barrio és un «vago», en les mateixes condicions en trobaríem d'altres dintre de la C. N. T. i dins de tot el camp polític. L'home que actua no es pot dedicar al treball; però ha d'efectuar un altre treball de tanta o més responsabilitat que el que treballa. Un home d'acció ha d'adquirir una sèrie de coneixements, ha d'estar en contacte amb totes les publicacions del dia, ha de llegir molt i necessita temps, el temps que nosaltres, ni jo, podem invertir, perquè estem ocupats en les nostres activitats professionals. Però això només ho podem tolerar els homes d'acció, els homes que com del Barrio ha estat i van éssent homes d'acció. Ara, n'hi han d'altres que es diuen homes d'acció i mai se'ls veu per enlloc, ni fan res en profit de la col·lectivitat, tot i tenint càrrecs representatius; aquests sí, aquests són els «vagos».

En Pérez Combina és un orador consumat, un orador que sap emportar-se el públic. Gest enèrgic i tò eloqüent. Decidit, capaç d'alçar la massa al sò de la seva veu contundent.

Josep del Barrio, no és tan orador, la seva veu més temperada, el gest quasi nul degut a la pausa de la seva oració. S'entrebancà amb freqüència unes vegades, titubejà d'altres.

En Combina féu ús de la paraula en català. Féu un elogi estrident del comunisme llibertari, contant les seves excel·lències. Invocà, una infinitat de vegades, l'endemà de la Revolució, per implantar el somni dels anarquistes: comunisme llibertari. Féu una afirmació més, que a l'endemà de la Revolució seria abolida l'autoritat. Combaté tots els partits polítics i en especial els comunistes. Digué que aquests estaven fraccionats en quatre i tants partits integrats tots ells per homes expulsats de la C. N. T. En paraula càlida, encengué els ànims dels més exaltats, al crit de «la Revolució la ferem al carrer i allí ens hi trobarem tots». Això féu rodar el cap dels més revolucionaris. Una xardorosa ovació sub-

ratllà aquesta frase. Continuà atacant les organitzacions comunistes, profetitzant que el dia que aquests homes siguin elegits diputats i es trobin en un parlament burgès es corrompan com es corrompen tots els polítics. Finalitzà la seva primera part dient: «Obrer no votis».

Acte seguit prengué la paraula del Barrio. Aquest s'expressà en castellà.

Començà recordant la seva estada a Rússia on, en diverses ocasions, havia parlat a En Combina d'assumptes socials i la manera que es podria dur a cap la revolució social a Espanya. El punt principal del seu discurs fou l'atac duríssim que dirigí contra la C. N. T. En dirigir-se totes les vegades a aquest organisme, ho volia fer, almenys es veia l'intenció en la major part dels casos, contra els anarquistes que integren la F. A. I. Després de citar alguns casos de la revolució russa aplicables al nostre país, passà a explicar el programa de lluita del «Partido Comunista Español». Finalitzà la seva primera part preconitzant un front únic obrer com a força per a enderrocar el règim capitalista.

Féu ús de la paraula En Combina, per a rectificar.

Les seves primeres paraules foren aquestes: «No sé per on començar; és tant el llot que ha llençat contra el nostre organisme confederal, que no sé com se l'ha deixat parlar». Amb veu irada digué que no coneixia el seu contra-opinant de res puix que era la primera vegada que el veia. Passant a l'insult personal el titllà de «vago». Això molestà part de la concurrència. Parlà contínuament de Rússia ço que, veritablement, no val la pena de resenyar. Parlà de Rússia com sol fer-ho tota la premsa burgesa.

S'aixecà per parlar, Del Barrio. Algun element anarquista tractà de no deixar-lo parlar, però la serenitat mestressa ja de la major part dels assistents féu callar aquelles veus poc cavalleroses que no s'atenien a les notes de la invitació a l'acte. Del Barrio protestà que no se'l deixés defensar de les imputacions que li havia inferit En Combina, afirmant que sempre que es perlorba algun acte en són els anarquistes els autors. Aquesta fou la part

més interessant de l'acte. Del Barrio féu una exposició detallada de la dictadura roja de Rússia la qual satisfé la major part del públic; tocà punts concrets sobre aquest lema, punts d'una lògica real. Parlà sobre el moviment revolucionari a Espanya des del punt comunista, demostrant que si algun comunisme s'aconsegueix implantar ha d'ésser, per ara, el comunisme estatal.

L'acte fou clos per la presidència demanant un profund estudi sobre les qüestions debatudes, del qual en dependrà la victòria final.

No penso exactament igual que Del Barrio, però he de reconèixer que el tema revolucionari espanyol fou tocat amb força exactitud, per ell. En Combina demostrà, com tots els anarquistes, estar incapacitat per constituir una societat nova estable. Jo estimo més prudent, que el dia que la nostra transformació social sigui un fet, ha d'anar seguida d'una dictadura roja fins que la veritable democràcia sigui demostrada pel poble. Del Barrio afirma aquesta tesi i En Combina la nega.

El que lamento més, és que la C. N. T. n'hagi sortit tant mal parada d'aquesta controvèrsia. Del Barrio no havia d'atacar tant aquest organisme; calia que es dirigís sempre als anarquistes de la F. A. I. Cosa molt distinta l'una de l'altra; la C. N. T. encara que no sigui l'organització de tots els obrers, cal que ho sigui; havem de fer el possible perquè ho sigui. Serà l'única manera de fer el front únic obrer, però dintre de la C. N. T. Ja vindrà dia que els anarquistes conscients, s'adonaran del seu greu error i canviaran rodonament de tàctica. La C. N. T. no ha d'ésser dels anarquistes; ha d'ésser del poble obrer, tant si pensen en anarquista com que pensin en comunista o com vulguin. La C. N. T. no ha de servir per parapetar als elements de la F. A. I., sinó que ha d'unir a tots els treballadors d'on vulguin, per a donar el cop que ha de fer triomfar la Revolució social.

JOSEP ANÉ I TORRES.

Català: Pensa en Catalunya i vota conscientment!

**Articles fotogràfics EL SIGLO
Avinguda de la República, 17**

TINTORERIA LA ECONÓMICA
DE
T. MÉNDEZ
Avinguda República, 67 (abans Nou). — FIGUERES

Tenyits, rentats i planxats pels procediments més moderns a preus sense competència.

Rentar vestit home, en sec. 3'50 ptes. — Tenyir 8 ptes.

- americana . . . 2'00 • - • 5 •
- pantaló . . . 1'50 • - • 3 •
- vestit senyora . . . 2'50 • - • 5 •

perquè callin?...

A última hora s'ha concedit una millora al ram de dependents de comerç de la nostra ciutat.

En lloc de treballar *deu* hores diàries sols en treballaran *nou*.

Aquesta concessió en vigílies d'eleccions ens fa pensar i creure malament, i si no coneguéssim bé els dependents figuerencs, temeríem que piquessin l'ham.

Però no, senyors burgesos, els dependents de comerç de Figueres, tenen prou seny, no es deixaran enganyar, ja saben a qui han de donar el seu sufragi si volen la seva reivindicació.

Els dependents figuerencs tenen unes bases presentades: Jornada de vuit hores i descans dominical. I això és precisament el que se'ls ha de concedir.

Res d'enllaminir-los amb concessions de favor, en vigílies d'eleccions. Cal implantar ço que ja fa temps està legalitzat, i no ho assoliran pas els dependents votant als explotadors, sinó ajudant triomfar als seus germans de classe, els quals defensaran i exigiro es complimentin les lleis decretades per la mateixa burgesia, però ensems lluitaran per aconseguir noves millores: jornada de sis hores, setmana anglesa i sou, d'acord amb les exigències de la vida.

Votant els candidats de classe aconseguirem tenir al Parlament de Catalunya la representació genuïna de la casta treballadora.

Olis purs de oliva del Sindicat Oleícola Garrotxa-Empordà EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

concurs (?)

En el Casino Menestral, organitzat per la Unió Esportiva, va celebrar-se, dissabte passat, un concurs de «Yo-Yo».

No es pot capir la desmesurada afició a aquest entreteniment tan poca-solta.

Cada dia estem més d'acord amb la denominació que s'ha donat a aquest passatemp, diu així:

«El «Yo-Yo» és la cinta mètrica per a medir el grau d'imbecilitat de cada individu».

Fixeu-vos-hi bé i molts estareu conformes amb la precedent definició.

Sastreria "LA FAMA"

S'ESTAN REBENT LES NOVETATS PER LA PROPERA ESTACIÓ D'HIVERN TANT EN VESTITS COM EN ABRICS I PANTALONS FANTASIA. TALL ESMERAT. - CONFECCIÓ ACURADA.

Avinguda de la República, 4 FIGUERES

trasllat

El nostre amic, En Joan Salleras i Cros, ens comunica el trasllat del seu domicili i despatx de comissions i representacions, a l'Avinguda de la República, 10, magatzems «Allàn-fida».

Sabons i llexius de totes classes
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

concert

Ahir, a la nit, el Quintet Excelsior, va inaugurar en el cafè del mateix nom, les vetllades musicals. Ens plau remarcar que tingueren un veritable èxit de públic.

El conjunt del «quintet» excel·lent. Demostra l'escola dels components.

Volem augurar, sense por d'equicar-nos, que aquestes vetllades seran un seguit d'èxits.

EMILI LLOSA

ha traslladat el seu domicili a la RAMBLA, n.º 19, segon pis, (al costat de la Llibreria Masdevall).

Per qualsevol encàrrec podeu tocar el timbre que hi ha a la porta del carrer, el qual comunica amb el pis.

Productes vegetarians EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

uns que pleguen

Aquella tan cèlebre agrupación que responia al nom de «Al servicio de la República» féu pública, dies enrera, una nota signada pels seus iniciadors, en la qual manifestaven la dissolució del seu grup.

Ens en alegrem molt, puix que no han aportat cap benefici amb el seu «Servicio a la República», ans el contrari, han passat molts d'entrebancs al seu ràpid i bon desenrotllament.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllósera
GALAN, 2

En Pérez, el tristement cèlebre Pérez, ha mort.

Cal que recordem que Pérez, amb tots els seus defectes físics i morals era un ésser humà i, per tant, a l'hora del seu traspàs, ha de merèixer el respecte de tots els seus conciutadans.

No és lícit fer moja d'un mort.

denominacions lliqüeres

Per tal d'anar mudada, la «Lliga Regionalista» no s'està de res.

Vegeu, ara, quina selecció de noms ha trobat per a denominar les seves candidatures a Barcelona-ciutat i a les circumscripcions:

A Barcelona-ciutat i a Barcelona-circumscripció: «Candidatura de Concòrdia Ciutadana».

A Girona: «Candidatura Catalanista de Pacificació Social».

A Tarragona: «Unió Ciutadana».

I a Lleida (certament que és bon xic difícil de recordar si no l'estudieu), és el següent: «Front Proporcionalista República Catalanista de les Comarques de Lleida».

Hom recorda la dita castellana, ací fàcilment aplicable:

«Aunque la mona se vista de seda, mona se queda».

Drogueria i queviures EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

avant..!

**obrer: la teva candidatura
cal que sigui integrada per
homes de classe.**

maquinacions burgeses

Un cop més i per seixanta vegades el Consell d'Administració de l'Oficina Internacional del Treball s'ha reunit per tal de tractar, encara que sembli el contrari d'aguantar, sigui com sigui, aquest cos tan inestable que s'anomena societat capitalista. Aquesta vegada el tema principal ha girat entorn d'aquests homes que pul·lulen arreu del món famèlics, i no és d'extranyar, puix el nombre exorbitant dels sense feina creix de dia en dia amenaçant anorrear d'un moment a altre l'aparell capitalista i arrossegar-se'n amb el seu pes la situació privilegiada d'aquests homes que viuen a expensa de la misèria del treballador.

Com es veu, doncs, la preocupació no és per més; però sabeu com aquests senyors s'han proposat reduir el nombre ja un tant vergonyós, per una societat que es diu civilitzada, dels sense feina? Doncs, senzillament, cercant l'efecte final, us diré; repartint la fam ja prou estesa entre tot el proletariat. Així ni i cru car no és altre l'efecte que es produiria si es portés a terme la jornada de set hores preconitzada per dit consell.

Tal asseveració la fonamentem en el sentit que el sistema burgès és, per essència, incapacitat per resoldre aquests problemes que es presenten a la societat contemporània. Aquesta mida pot ésser de positius resultats dins una societat civilitzada, però és d'efectes sumament perniciosos dins una societat capitalista.

Per veure més clar us concretaré el cas. Suposem que s'estableixi la setmanada de set hores, l'efecte immediat que es cerca amb aquesta reducció és el de repartir la feina entre l'obrer. Suposem també que la burgesia es vegi obligada per tal de recompensar el treball minvat a causa de la reducció d'hores de treball, a augmentar el personal. Ara bé, la burgesia aquest augment de personal li portarà el consegüent augment de salaris i aquest augment li repercutirà en menyspreu

de la seva renda i aquest defecte de butxaca ella tindrà que corregir-lo en benefici seu, és a dir, equilibrant la renda hasta obtenir el valor proporcional al capital que posseeix. Per a obtenir aquest equilibri hi ha dos camins: o rebaixant el jornal de l'obrer o augmentant el preu de venda del producte elaborat o negociat.

Generalment en tots els casos s'opta per l'última fórmula, puix que amb ella els sindicats obrers no hi tenen res a veure o almenys no es donen compte de la jugada, i això que l'efecte immediat que exerceix en l'economia de llar obrera és exactament igual com si la burgesia optés per la primera fórmula.

La inflació monetària constant que s'observa d'ençà que les masses proletàries varen començar a organitzar-se no es altre efecte que la lluita contínua entre el capital i el treball, obligant al burgès, com he assenyalat, a decidir-se per l'última fórmula o sigui augmentar el preu de venda del producte elaborat o negociat.

I ara pregunto. ¿Quin és el profit que l'obrer treu de totes aquestes maquinacions burgeses? Absolutament cap, al contrari, la disminució d'hores de treball feta dins el sistema de producció burgès o capitalista no condueix a res més que a repartir la fam a l'obrer, puix que ell cobrant el mateix tindrà que pagar els productes de consum a més alt preu.

La incapacitat burgesa de resoldre els problemes socials es manifesta en tots els ordres; cosa semblant passa amb el maquinisme modern que en lloc d'ésser les màquines un descans per l'home, proporcional a llur nombre, representen dins la societat actual uns monstres infernals sembradors i propagadors de fam i de misèria.

No res! S'han d'acabar els equilibris inútils, s'han d'acabar les Oficines Internacionals del Treball, les societats de nacions i tots els organismes coercitius d'aquest gran moviment social d'emancipació humana que arreu del món va gestant-se.

La situació dels sense feina no es resol amb procediments ficticis com els que ens lliura o ofereix l'Oficina Internacional del Treball, sinó amb procediments més reals i tangibles, puix no és admissible que mentre hi ha tants milions d'éssers que viuen en situació tan precària posant en perill llur vida per manca dels aliments necessaris a una nutrició normal, prova palesa que hi ha falta de producció, pugui haver-hi encara homes que ressoni en els seus llavis la paraula, manca de treball.

No! No és que hi hagi manca de treball, el que és que sobren paràsits.

Si destruïm el concepte del capital-moneda i estructurem el nou concepte del capital-treball, que equival a destruir el sistema de renda capitalista per a substituir-lo pel de producte del treball ens haurem encarat amb la realitat i allunyat dels procediments ineptes i ficticis de la burgesia.

Pero, com podem veure, a la burgesia, li convé persistir en el sistema capitalista i no se li enterneix el cor en observar l'aspecte tètric dels exèrcits famèlics. Es per això que el proletari no deu confiar en mans d'altre la seva emancipació i té el deure d'apressar-se a formar el seu partit de classe per entaular la lluita amb els seus opressors, sigui com sigui, costi el que costi, i calgui el que calgui.

JOSEP FERRER i FERRER.

**Si no ens plauen els «jabalies»
forasters, malgrat ésser d'«iz-
quierda», menys ens han de
plaure els «llops» lligaires hipò-
critament disfressats de be.**

**Uns i altres fan sentir la seva
fortor per Catalunya.**